

det for rigtigt nu at udtale, og jeg skal da begynde med at udtale en Anerkjendelse til den ærede Ordfører. Jeg tror, at man i Landet gennemgaaende havde ventet, hvad der ogsaa er blevet udtalt her idag, en anden Fremgangsmaade af den ærede Ordfører. Den ærede Ordførers Standpunkt ifjor var det, ikke at bevilge den Regering nogen Finantslov, som havde udstedt, eller, som den ærede Ordfører pleiede at udtrykke sig, „begaaget“ den 12te April. Den ærede Ordfører udtalte sig ikke blot saaledes ifjor under de forskellige Forhandlinger, der fandt Sted inden Finantslovens Vedtagelse, men ligesaa iaar efter den 3die Januar, altsaa efter det foreliggende Valgresultat, idet han dog i den Tale, han holdt som Indledning til første Behandling af Finantsloven, fremmanede, at Ministeriets Karakteristik var Provisoriet af 12te April. Han sagde: Ministeriet staar paa Provisoriet af 12te April 1877, ikke faktisk, men det er Betegnelsen for Ministeriets Fysiognomi. Han sagde: Ministeriets Opfattelse er den samme, den samme som da det udstede den provisoriske Finantslov, og han sagde ogsaa, at hvorvel Ministeriet den Gang havde vundet, som han sagde, en midlertidig Seir ifjor paa Grund af vor Holdning, betragtede han det kun som en midlertidig, forbigaaende Seir; men nu stod Ministeriet overfor et nyt Folkething, og i dette nye Folkething var hans Stilling den samme. „Min Stilling er den samme som før, og jeg har den samme Betragtning som tidligere, at et Ministerium, der har begaaet et Skridt som det den 12te April 1877, kan det aldrig i Virkeligheden gaa vel“. Saaledes udtalte Ministeriet sig (Aatter) — om Forladselse, det var den ærede Ordfører, ja, undskyld, men man kan saa let efter Alt, hvad der er foregaaet, tage feil af den ærede Ordfører og Ministeriet, saa jeg haaber ikke, at det maa blive taget mig ilde op. Saaledes udtalte den ærede Ordfører sig ved Finantslovens første Behandling iaar, og jeg tror, at gennemgaaende var dengang den almindelige Stemning med den ærede Ordfører. Man mente, at den ærede Ordfører nu vilde tage Initiativet til en Politik, der for Alvor drog Konsekvenserne af den Politik, den ærede Ordfører havde taget Ordet for et Aarstid iforveien under Sommermøderne. Der var aldeles ingen Grund til Andet. Situationen var ganske den samme, Ministeriet var det samme, det ærede Medlem var den samme som dengang. Det ærede Medlem stod dengang i et Mindretal og nu ligeledes i et Mindretal. Dengang stemte han mod Finantsloven som Mindretal, saa at jeg er enig med den almindelige Opinion i, at han vel ogsaa nu maa gjøre det Samme, og Ministeriet, som det ærede Medlem bekæmpede dengang og dengang mente, at man ikke kunde bevilge nogen Finantslov, stod dengang paa lovlige Grund ligesom nu; thi Ministeriet havde dengang to forudgaaende Bevillinger for hele

Finantsaaret 1877—78. Efter 8de November havde Ministeriet efter to Bevillinger for Aaret 1877—78 lovlige Grund under Fjødberne, altsaa, der er ingen Forskjel mellem dengang og nu, medmindre man vil regne det for en Forskjel, hvad jeg skal indrømme er en Forskjel, at Ministeriet efter den Tid har begaaet en ny 12te April i mindre Format, nemlig den Fremgangsmaade, Ministeriet viste i den vestindiske Sag, og desuden har det til sine øvrige Fortjenester føiet sine udenrigste Fortjenester. Det er den eneste Forskjel, der er. Ikke destomindre har den ærede Ordfører siden dengang forandret sit Standpunkt, og jeg siger, at for mig personlig har det ikke været nogen Overraskelse; thi jeg har aldrig tvivlet om, at den ærede Ordførers Standpunkt, naar han blev Leder for et Parti i Folkethinget, vilde blive et andet, end det var ifjor. Jeg har ikke tvivlet derom, fordi jeg har for store Lanter om den ærede Ordførers realpolitiske Sands til at tro, at han ikke, naar Afgjørelsen kom til at ligge i hans Haand, vilde stemme ligesom vi, og jeg skal derfor ligeoverfor den ærede Ordfører rent ud udtale min Anerkjendelse af, at han med saa lidt Motivering og saa stor Resolutiøshed og i saa kort Tid har skiftet sit eget Standpunkt og indtaget vort fra ifjor. Det kan kun være mig behageligt, at den ærede Ordfører, maaske ifølge Slutningsdebatten fra ifjor, har indset, at det var den Vej, der var den da mest praktiske, og derfor har estergjort vor Politik fra ifjor. Om det nu netop passer paa iaar, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg udtaler fra vor Side en ubetinget Anerkjendelse af, at den ærede Ordfører omsider er kommen til det Standpunkt, som jeg i Grunden aldrig har tvivlet om, at han stod paa, naar det kom til Stykket. Det er altsaa ikke min Villie her at rette nogen Bebrejdelse mod det ærede Medlem, fordi han idag staar som den, der anbefaler Vedtagelsen af en Finantslov til det provisoriske Ministerium, der foruden Provisoriet har udstedt de vestindiske Anordninger og havt Fortjenesten af § 5's Forsvinden. Men jeg siger i den Henseende: jeg høier mig for den loyale Politik, som jeg ser, den ærede Ordfører følger. Den ærede Ordfører følger den maaske i en noget yderligere Grad, end jeg i hans Sted vilde have gjort, og der kan tvistes om, hvorvidt Forholdene nu ikke ere anderledes end ifjor, — kort sagt, der kan være Meget at sige i det Enkelte, men det skal jeg ikke komme ind paa; hvorom Alt er, det er mig en Fornøjelse at se, at alt det ifjor og alt det i Sommer ikke betyder Noget. Nu vil jeg imidlertid videre sige, at, dersom det havde været det Bøle, saa var jeg nu bleven staaende ved denne Anerkjendelse fra min Side af den ærede Ordfører og af den Politik, han har ledet, og jeg vilde da være gaaet over til at anbefale min ærede Sidemand's (Bojssens) Forslag om Torpedovasenets Udvikling, særlig af Hensyn